

statně. Podle dvorského dekretu ze dne 19. dubna 1799 čís. 466 sb. z. s., na nějž již poukázal rekursní soud, nestačí k průvodnosti úředních listin, jsou-li opatřeny jen razítkem úřadu, jenž listinu vydal, nýbrž musí listiny ty býti kromě toho ještě podepsány úředníky k vydávání listin těch oprávněnými. Žádá se tedy podpis úředníků a jím faksimile není. Proto faksimile na úřední listině, pokud nejsou stanoveny výjimky, nestačí. Berní úřady zastupují dva vedoucí úředníci (§ 4 pokladního a manipulačního předpisu ze dne 29. ledna 1850 čís. 494 min. fin.) a výkaz nedoplatků musí, by formálně vyhovoval a byl způsobilým exekučním titulem, podepsán býti oběma vedoucími úředníky, přednostou berního úřadu a kontrolorem. Není výjimky, připouštějící u listin berním úřadem vydaných místo vlastnoručního podpisu jeho faksimile. Naopak jest používání razítek místo podpisů na úředních vyhotoveních berním úřadem zapovězeno (viz výnos zemského fin. ředitelství v Praze ze dne 27. února 1888 čís. 8650 příloha Věstníku čís. 9 pro Čechy, výnos zemského fin. ředitelství v Brně ze dne 11. srpna 1888 čís. 18420 mor. příloha Věstníku čís. 9 str. 52 pro Moravu. Srovnej též, co se týče podpisu u doložky vykonatelnosti, instrukce pro berní úřady ze dne 14. března 1898 čís. 994 a čís. 405 Příloha Věstníku čís. 3 z roku 1898 vydané na základě výnosu ministerstva financí ze dne 18. ledna 1898 čís. 58.418—1897).

Čís. 10343.

Odkazovník a pozůstalostní věřitel mají účast při zřízení pozůstalostního soupisu jen za předpokladu § 812 obč. zák. Jinak nemají tyto osoby právo býti při soupisu a, nejde-li ani o případ § 783 obč. zák., nelze jim přiznati ani oprávnění k rekursu do opatření pozůstalostního soudu, jímž nařídil odhad.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1930, R I 774/30).

Do opatření pozůstalostního soudu, jímž byl nařízen odhad v řízení o pozůstalosti Anny R-ové, podal rekurs konvent Milosrdných bratří. Rekursní soud rekurs odmítl. Důvody: Stěžovatel k Anně R-ové, pokud se týče k její pozůstalosti není ani dědicem, ani odkazovníkem, ani věřitelem. Poměr stěžovatelův k pozůstalosti Anny R-ové jest jen ten, že podle závěti Františka R-a má stěžovatel obdržeti část domu, která z pozůstalosti Anny R-ové připadla Františku R-ovi (jeho dědicům). Tuto část domu nemá tedy stěžovatel obdržeti z pozůstalosti Anny R-ové, nýbrž z pozůstalosti Františka R-a, má zákonný zájem jen na projednání pozůstalosti Františka R-a a může jen v této pozůstalosti své nároky uplatňovati. Není proto stěžovatel oprávněn, by podle § 9 nesp. říz. podal rekurs do usnesení vydaného v pozůstalostním řízení o jmění Anny R-ové a bylo stížnost jako nepřípustnou odmítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Vývody stížnosti nejsou s to, by otráslly správnými důvody napadeného usnesení, vrcholícími v tom, že stěžovatel není oprávněn ke stížnosti do usnesení prvního soudu. Oprávnění to nelze stěžovateli přiznati, ani kdyby byly správnými předpoklady, z nichž stěžovatel vychází. Jde o odhad nemovitosti v pozůstalostním řízení, v němž se zákonní dědici přihlásili k pozůstalosti ze zákona výmínečně. Odhad jest v takovém případě součástíkou soupisu (§ 92 a 102 nesp. říz.), jehož pořízení se děje, jak předpisuje zákon v § 95 nesp. říz., za účasti osob v ustanovení tom blíže uvedených, k nimž jest připočísti i nepominutelného dědice, činícího nárok na povinný díl (§ 804 obč. zák.). Vyhradil tudíž zákon odkazovníku a pozůstalostnímu věřiteli účast při zřízení soupisu jen za předpokladu § 812 obč. zák., o nějž tu nejde. Nemají-li jinak osoby ty právo býti při soupisu a nejde-li ani o případ § 783 obč. zák., nelze jim přiznati ani oprávnění k rekursu do opatření pozůstalostního soudu, jímž nařídil odhad.

Čís. 10344.

Odklad exekuce vyklizením bytu ze všeobecných důvodů §§ 42 a 44 ex. ř. jest přípustným, i když exekuce vyklizením bytu byla povolena na základě výpovědi, k níž soud svolil proto, že pronajaté stavení musí býti z nařízení stavebního úřadu zbořeno. Odklad však nelze povolit, je-li chatrnou stavbou ohrožena bezpečnost lidí.

V řízení o odkladu exekuce vzhledem k opoziční žalobě nelze se zabývati otázkou, zda jest opoziční žaloba odůvodněná a zda okolnosti ve sporu tom tvrzené jsou správnými čili nic.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1930, R I 852/30).

Soud první stolice povolil podle § 42 čís. 5 ex. ř. odklad exekuce vyklizením z bytu až do právoplatného skončení opozičního sporu. Rekursní soud návrh na odklad exekuce zamítl. Důvody: Stížnost byla shledána opodstatněnou. Podle právoplatného rozsudku ze dne 16. května 1929 uznána byla strana vypovídáná povinnou byt jí obývaný vykliditi z důvodu, že výměrem magistrátu ze dne 12. února 1929 bylo straně vypovídající uloženo, by dům pro chabý jeho stav zbourala (§ 3 zákona o ochraně nájemníků). Při vyklizení z tohoto důvodu nelze podle § 3 čís. 2 zákona o odkladu exekučního vyklizení povolit odklad exekučního vyklizení a také již žádost vypovídané strany v tomto směru podaná byla právoplatným usnesením zamítnuta. I zákon o ochraně nájemníků i doplňující jej zákon o exekučním vyklizení bytu jsou zákony speciální vydané právě ve prospěch nájemníků. Může-li v případě, jest-li nařízeno majiteli dům zbourati, majitel domu podle § 3 zákona o ochraně nájemníků žádati bez výpovědi o zrušení nájemní smlouvy a odklad vyklizení již podle zákona není možný, nelze zajisté povolit odklad tako-